

เทวดา “ภิกขุสงฺโฆ สุวตนาย เกนจิ นิมนฺติโต ภวิสฺสติ, ตสฺมา ปุณฺ อคฺคจฺจติ, อชฺช คมนํ น ภวิสฺสติ, เสว คมิสฺสสนฺติ มณฺเฑติ อิมินา อุปาเยน อทฺธมฺมาสมตฺตํ ภูมียเมว อจฺจุสฺส ๖

อ. เทวดา ท. (คิดแล้ว) ว่า “อ. หมูแห่งภิกษุ เป็นผู้อันใคร ๆ นิมนต์แล้ว เพื่อภัตตปริโภคอันจะมีในวันพรุ่งนี้ จักเป็น, เพราะเหตุนั้น (อ. หมูแห่งภิกษุ) ย่อมมา อีก, ในวันนี้ อ. การไป จักไม่มี, (อ. ภิกษุ ท.) เห็นจะ จักไป ในวันพรุ่ง” ดังนี้ อยู่แล้ว ที่ภาคพื้นนั้นเที่ยว (ลั่นกาล) อันมีเดือนด้วยทั้งทั้งเป็นประมาณ โดยอุบาย นี้ ๖

ตโต จินฺตยิสฺสุ “ภทฺทตา อิมํ เตมาสํ อิธว มณฺเฑ วสิสฺสสนฺติ, อิธว โข ปน วสนฺเตสฺส อมฺหากํ รุกฺเข อภิริทฺติวา นิสฺสิทูปิ อยุตฺตํ; เตมาสํ ปุตฺตมาตฺติเก คเหตฺวา ภูมียํ นิสฺสิทฺถจฺานานิปี อมฺหากํ ทุกฺขานิ; ภิกฺขุ กตฺวา อิมํ ภิกฺขุ ปลาเปตฺว วฏฺฏตีติ ๖

ในลำดับนั้น (อ. เทวดา ท.) คิดแล้ว ว่า “อ. ท่านผู้เจริญ ท. เห็นจะ จักอยู่ (ในที่) นั้นนั้นเที่ยว ตลอดประชุมแห่งเดือนสาม นี้, ก็ (ครั้นเมื่อท่านผู้เจริญ ท.) อยู่อยู่ (ในที่) นั้นนั้นเที่ยวแล, แม้อ. อัน อันเรา ท. ขึ้นเฉพาะแล้วจึงนั่ง บนต้นไม้ไม่ควร แล้ว, แม้อ. ที่เป็นที่พาเอา ซึ่งบุตรและพี่น้องชาย ท. แล้วจึงนั่ง บนภาคพื้น ตลอดประชุมแห่งเดือนสาม ท. เป็นทุกข์ ของเรา ท. (ย่อมเป็น), อ. อัน (อันเรา ท.) กระทำ (ซึ่งกรรม) อะไร ๆ แล้วจึงยังภิกษุ ท. เหล่านี้ ให้หนีไป ย่อมควร” ดังนี้ ๖

ตา เตสฺส เตสฺส รตฺติจฺานทิวาจฺานเนสฺสุ เจว จงฺกมนโกฏฺฐิสฺสุ จ นิมนฺตีสฺสานิ กพฺพธา นิ ทสฺเสตฺถ อมฺนุสฺสสทฺทญฺจ สวเวตฺถ อารภิสฺสุ ๖

(อ. เทวดา ท.) เหล่านั้น เริ่มแล้ว เพื่ออันแสดง ซึ่งชาคคท. ผู้มีศีรษะอันขาดแล้ว (ด้วย) เพื่ออัน (ยังภิกษุ ท.) ให้ฟัง ซึ่งเสียงแห่งอมนุษย์ด้วย ในที่ที่เป็นที่พักในกลางคืนและที่ที่เป็นที่พักในกลางวัน ท. ด้วยนั้นเที่ยว ในที่สุดแห่งที่ที่เป็นที่ จงกรรม ท. ด้วย เหล่านั้น เหล่านั้น ๖

ภิกฺขุนํ ขิปิตกาสาทโย โรคา ปวตฺตีสฺสุ ๖

อ. โรค ท. มีโรคจามและโรคไอเป็นต้น เป็นไปทั่วแล้ว แก่ภิกษุ ท. ๖

เต อญฺญมณฺณ “ตฺยหํ อวฺโส กิํ รุชฺชติ, ตฺยหํ กิํ รุชฺชติติ ปุจฺฉิตฺวา “มยฺหํ ขิปปโรโค, มยฺหํ (P142) กาโลติ วตฺวา “อวฺโส อหํ อชฺช จงฺกมนโกฏฺธิยํ นิมนฺสีสํ อทฺทสํ, อหํ รตฺติฏฺฐาเน กพฺพนํ อทฺทสํ, อหํ ทิวาฏฺฐาเน อมนุสฺสสทฺทํ อสฺโสสี, ปริวชเชตพฺพยฺตฺตกมิตํ จานํ, อมฺหากํ อิธ อผาสุกํ โหติ, สตฺถุ สนฺติกํ คมฺิสฺสามาติ ๖

(อ. ภิกษุ ท.) เหล่านั้น ถามแล้ว ซึ่งกันและกัน ว่า “ดูก่อนท่านผู้มีอายุ อ. อะไร ย่อมเสียดแทง แก่ท่าน, อ. อะไร ย่อมเสียดแทง แก่ท่าน” ดังนี้ กล่าวแล้ว ว่า “อ. โรคจาม (ย่อมเสียดแทง) แก่กระผม, อ. โรคไอ (ย่อมเสียดแทง) แก่กระผม” ดังนี้ (กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนท่านผู้มีอายุ ในวันนี้ อ. กระผม ได้เห็นแล้ว (ซึ่งซากศพ) ผู้มีศัระอันขาดแล้ว ในที่สุดแห่งที่เป็นที่จ้งกรม, อ. กระผม ได้เห็นแล้ว ซึ่งซากศพ ในที่เป็นที่ปักในกลางคืน, อ. กระผม ได้ฟังแล้ว ซึ่งเสียงแห่งอมนุสฺย ในที่เป็นที่ปักในกลางวัน, อ. ที่ นี้ เป็นที่ควรแล้วแก่ความเป็นที่ (อันเรา ท.) ฟังแว่นรอบ (ย่อมเป็น), (อ. ความทุกข์) มิใช่ ความสำราญ ย่อมมี แก่เรา ท. (ในที่) นี้, (อ. เรา ท.) จักไป สู่สำนัก ของพระศาสดา” ดังนี้ ๖

เต นิภฺขมิตฺวา อญฺญพฺเพน สตฺถุ สนฺติกํ คนฺตฺวา วนฺทิตฺวา เอกมฺนตํ นิสฺสีสุ ๖

(อ. ภิกษุ ท.) เหล่านั้น ออกแล้ว ไปแล้ว สู่สำนัก ของพระศาสดา โดยลำดับ ถวายบังคมแล้ว นั่งแล้ว ณ ที่สุดส่วนข้างหนึ่ง ๖

อถ เน สตฺถา อาห “กิํ ภิกฺขเว ตสฺมี จาเน วสิตฺุ น สกฺขิสฺสเถตาติ ๖

ครั้งนั้น อ. พระศาสดา ตรัสแล้ว (กะภิกษุ ท.) เหล่านั้น ว่า “ดูก่อนภิกษุ ท. (อ. เธอ ท.) จักไม่อาจ เพื่ออันอยู่ในที่ นั้น หรือ” ดังนี้ ๖

“อาม ภนฺเต: อมฺหากํ ตสฺมี จาเน วสนฺตานํ เอวรูปานิ เภววารมมณานิ อุปฺภจฺหนฺติ, เตน เอวรูปํ อผาสุกํ โหติ, เตน มยฺ วชฺเชตพฺพยฺตฺตกมิตํ จานนฺติ ตํ จทฺเตตฺวา ตมฺหากํ สนฺติกํ อาคตาติ ๖

(อ. ภิกษุ ท. เหล่านั้น กราบทูลแล้ว) ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระเจ้าข้า (อ. อย่างนั้น), อ. อารมณอันเป็นที่ตั้งแห่งความกลัว ท. อันมีอย่างนี้เป็นรูป ย่อมปรากฏ แก่ข้าพระองค์ ท. ผู้อยู่อยู่ในที่ นั้น, (เพราะเหตุ) นั้น (อ. ความทุกข์) มิใช่ความสำราญ อันมีอย่างนี้เป็นรูป ย่อมมี, (เพราะเหตุ) นั้น อ. ข้าพระองค์ ท. (คิดแล้ว) ว่า ‘อ. ที่ นี้ เป็นที่ควรแล้วแก่ความเป็นที่ (อันเรา ท.) ฟังแว่น (ย่อมเป็น)’ ดังนี้ ทั้งแล้ว (ซึ่งที่) นั้น เป็นผู้มาแล้ว สู่สำนัก ของพระองค์ ท. (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ๖

“ภิกฺขเว ตตฺเถว ตมฺหากํ คนฺตํ วฏฺฏตฺติติ ๖

(อ. พระศาสดา ตรัสแล้ว) ว่า “ดูก่อนภิกษุ ท. อ. อันอันเธอ ท. ไป (ในที่) นั้น นั้นเทียว ย่อมควร” ดังนี้ ๖

“น สกฺกา ภนฺเตติ ๖

(อ. ภิกษุ ท. กราบทูลแล้ว) ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ (อันข้าพระองค์ ท.) ไม่อาจ” ดังนี้ ๖

“ภิกขเว ตุมहे อารุโ อคเหตุวา คตา, อิทานิ อารุโ คเหตุวา คจณณาทิ ๑

(อ. พระศาสดา ตรัสแล้ว) ว่า “ดูก่อนภิกษุ ท. อ. เรอ ท. ไม่ถือเอาแล้ว ซึ่งอารุ เป็นผู้ไปแล้ว (ย่อมเป็น), ในกาลนี้ (อ. เรอ ท.) ถือเอาแล้ว ซึ่งอารุ จงไป” ดังนี้ ๑

“กตราวรุ ฆนตติ ๑

(อ. ภิกษุ ท. พูลถามแล้ว) ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ (อ. ข้าพระองค์ ท. ถือเอาแล้ว) ซึ่งอารุชนิตไทน (จะไป)” ดังนี้ ๑

สตถา “อหิ โว อารุโ ทสสามิ, มยา ทินนารุโ คเหตุวา คจณณาทิ วตวา

“การณียมตถกุสเลน, ยนต สนต ปท อภิสเมจจ,
สกุโก อชฺช จ สหฺช จ สุวโจ จสฺส มฺหุ อนติมานิติ

สกล เมตตตฺตฺต กเถตวา “ภิกขเว อิมิ ตุมहे พหิ วิหารสฺส วณสณฺทโต ปฏฺจาย สชฺฌายนฺตา อนโธวิหาริ ปวิเสยฺยาถาติ อญฺเอยเสสิ ๑

อ. พระศาสดา ตรัสแล้ว ว่า “อ. เรา จักให้ ซึ่งอารุ แก่เรอ ท., (อ. เรอ ท.) ถือเอาแล้ว ซึ่งอารุอันเราให้แล้ว จงไป” ดังนี้ ตรัสแล้ว ซึ่งเมตตตฺตฺต ทั้งสิ้น ว่า

“(อ. หมวดสามแห่งสิกขา) นั้น ไต (อันพระอริยเจ้า) บรรลุแล้ว ซึ่งบพ อันสงบแล้ว (กระทำแล้ว),
(อ. หมวดสามแห่งสิกขา) นั้น (อันกุลบุตร) ผู้ฉลาดในประโยชน์ พึงกระทำ, (อ. กุลบุตร) นั้น
เป็นผู้้องอาจ (ด้วย) เป็นผู้ชื้อตรงด้วย เป็นผู้ชื้อตรงด้วยดีด้วย เป็นผู้อันบุคคลว่ากล่าวได้โดยง่าย
ด้วย เป็นผู้อ่อนโยน (ด้วย) เป็นผู้ไม่มีความถือตัวเกิน (ด้วย) พึงเป็น” ดังนี้เป็นต้น

ทรงส่งไปแล้ว (ด้วยพระดำรัส) ว่า “ดูก่อนภิกษุ ท. อ. เรอ ท. สาธยายอยู่ (ซึ่งเมตตตฺตฺต) นี้ จำเดิม แต่ชฎแห่งปา ในภายนอก แห่งวิหาร พึงเข้าไป สู่ภายในแห่งวิหาร” ดังนี้ ๑